

Barnetiden

Lad de smaa Børn komme til mig! Marc. 10, 13-16.

NYTTENBERG - BONNER - ST. LOUIS

No. 5. }

Mai 1877.

{ B. Aarg.

Det glædelige Dødsbudskab.

(Efter Abendschule.)

Det var i April Maaned i Aaret 1557 den ærværdige Dr. Meredith, Præst i Daffield i England, sad med sin Hustru og sin Datter Helene tilbords for at indtage et tarveligt Aftensmaaltid. En sagte, stille Vind blæste ude omkring Huset gennem Havens Træer. Stille og tause gik de gyldne Stjerner op paa den dunkle Himmel. Stille og tause sad ogsaa de tre Beboere af den fredelige Præstegaard sammen. Det var dengang en sørgelig Tid i England. Dronning Marie, som regjerede siden Aaret 1553, havde i sit Hjerte svoret med Rub og Stub at ville udrydde den evangeliske Tro af sit Rige. Overalt havde hun sine Spioner ude, som stulde opsnuse de evangeliske Kristne og overantvorde dem til Kjetterdommerne. Den, som ikke strax bekjendte, at han hørte til de Evangeliske, blev lagt paa Pinebænken og saa længe kvalt, indtil han bekjendte, hvad man forlangte af ham. Enhver, hos

hvem der blev funden en Bibel eller en anden Bog, som det ikke var tilladt at beholde i Huset, blev betragtet som Dyrerør imod Dronningen og henrettet, fordi han ikke strax havde brændt Bogen op. I Løbet af 3 Aar havde paa forskjellige Steder i England omtrent 300 Mennesker ladet sit Liv paa Vaaret. I blandt dem, som for sin Troes Skyld fulgte sin Frelser efter i Døden, vare ogsaa 55 Kvinder, ja endog 4 Børn. Desuagtet sendte den grusomme Dronning næsten daglig Brev til Biskop Bonner i London med Befaling om endnu ivrigere at op søge og udrydde Kjetterne. Selv hendes Halvsøster, Prindsesse Elisabeth, som bekjendte sig til den evangeliske Tro, blev i nogen Tid kastet i Fængsel. Biskopet slap hun ud igjen, men maatte dog flytte ud paa Landet, hvor hun paa alle Kanter var omringet af Spioner og Vogtere. Men i Særdeleshed var det de evangeliske Biskopper og Præster, som Forsøl-

gelsen gif ud over; mange af dem bleve først kastede i Færgsel og bagefter brændte paa Baalet.

Ulvorlig og taus sad den ærværdige Pastor i Daffield tilligemed sin Hustru og Datter ved Aftensbordet. Han havde netop faaet den sørgelige Efterretning, at hans Broder, der ligeledes havde været evangelist Præst, for nogle faa Dage siden i Bristol var bleven brændt paa Baalet. Vistnok glædede og trøstede han sig dermed, at hans kjære Broder lige indtil sit sidste Aandedræt modig havde bekiendt og bevist sin evangeliske Tro, ja, at han endog i Flammerne havde istemt en Lovsang til Gode for sin Gud og Frelser. Men alligevel var Budstabet om hans Død ham en meget smertelig Efterretning. Dertil kom, at han ogsaa selv i denne Tid havde bevist sig som en tro Stridsmand for den evangeliske Bekjendelse. Han vidste, at Dronningens og hendes grusomme Dommeres Dine vare rettede paa ham, og kunde derfor vente inden kort Tid at maatte dele Skjæbne med sin kjære Broder. Ogsaa hans Hustru og Datter anede, at det truede med snart at bryde løs. Sørgmodig greb Præstens Kone sin høit elskede Mands Haand og saa ham taus ind i Ansigtet, medens Helene, deres fromme og elskværdige Datter, græd bitterlig. Kunns den ærværdige Præst sad stille og gudhengiven i sin Stol. Han havde foldet sine Hænder ligesom til Bøn, og med Et slap ham aldeles uvilkaarligt ud af Munden de samme Ord, som Kong David engang i stor Hjerteangst og Nød havde bedet:

“Mine Tider ere i din Haand; red mig fra mine Fienders Haand og fra dem, som mig forfølge! Lad dit Ansigt lyse over din Tjener! frels mig ved din Miskundhed!” (Ps. 31, 16. 17). I den Nat, som fulgte paa hin Aften, fik Beboerne af det ellers saa fredelige og

hyggelige Hjem iffe Blund paa sine Dine. Morgenen kom med klart, yndigt Veir. Lys og straalende gif Solen op paa den blaa Himmel. Morgenlusten blæste frisk og kjolende over Græsmarken. De smaa, muntre Fugle sang i Luften og paa Grenene sine lystige Sange. Og dog steg til samme Tid Klager fra saamange uskyldige Fanger, Suk og Bønner fra saamange ulykkelige Forsfulgte op til den barmhjertige Gud i Himmelen.

Dr. Meredith havde netop holdt Morgenandagt. Stille og rolig sad han paa sin sædvanlige Plads. Endnu engang overveiede han med sig selv det søde og trøstefulde Ord, som han havde læst. Der var et fredeligt og freidigt Udtryk i hans Ansigt. Men alligevel opsteg der fra Tid til anden et dybt Suk, og hans Læber bevægede sig ligesom til Bøn. Hans Hustru og Datter derimod saa urolige og nedslaaede ud. Endelig forlod Helene Bærelset for at begive sig op paa sit lille Kammer. Hun vilde forsøge, naar hun blev alene, at samle sig lidt og i en enlig Bøn at hente sig Trøst og Fred. I 2den Etage af Præstegaarden var der en Altan, som var prydet med smukke Blomster, og hvorfra man havde en vid og vakker Udsigt over Omegnen. Netop, som nu Helene gif igjennem det Bærelse, foran hvis Vinduer den laa, blev hun var, at Roggers, Præstens gamle, tro Tjener, stod ude paa Altanen, og uden at se sig tilbage stirrede ud over Landeveien. Strax fik hun Angst og blev urolig, løb derfor ud paa Altanen og spurgte ham: “Roggers, hvad ser Du efter?”

Den gamle Tjener mærkede slet ikke, at han blev tiltalt, saa optagen og saa hensunken i Betragtninger var han over det, som han saa. Helene kastede Blikket hen i samme Retning som han. Hun saa ligesom en svær Støvsky, der hurtig bevægede sig fremad paa Landeveien. Igjennem Støvshyer saa hun i Morgen-

folen Noget blinke og glindse. En kold, uhyggelig Gysen paakom hende. Hun greb den tro Tjeners Arm og hvilede sig paa ham: "Noggers, det er Soldater, ikke sandt? Hvad have de at udrette her i vor lille Landsby?"

Den gamle, tro Tjener vendte sig langsomt om, hvid og bleg i Ansigtet. "Min Herre og min Mester!" udraabte han endelig med hoi Røst. Derpaa løb han saa hurtigt, han kunde, nedad Trappen, aabnede Døren til det Bærelse, hvor den gamle Præst tilligemed sin Hustru befandt sig, og raabte: "Ned i Hvalvingen, skynd Dem ned i Hvalvingen, min kjære Herre! De svæver i den største Fare! Soldaterne komme for at tage Dem tilfange og føre Dem bort med sig."

Præstegaarden var bygget paa Ruinerne efter et gammelt Kloster. Den indeholdt en underjordist Hvalving, som kun Præsten og hans tro Tjener kjendte til. Noggers, som allerede længe havde anet den Fare, hvori hans hoi elskede Herre befandt sig, havde i al Stillehed indrettet i Hvalvingen et lidet, skjult Bærelse. Han havde bragt derned det allernødvendigste Husgeraad, ja endog samlet et saa betydeligt Forraad med Levnetsmidler, at man til Nød kunde hjælpe sig dermed i 4 Maaneder. Her kunde Præsten trygt skjule sig, uden at det vilde være muligt for Fiendens Dine at opdage ham. Her kunde han hemmelig forblive hele Maaneder, om det gjordes fornødent, indtil al Fare var forbi.

"Ned i Hvalvingen, hurtigt ned i Hvalvingen!" saa havde den gamle tro Tjener raabt. Men den gamle ærværdige Pastor blev roligt siddende uden at forandre en Mine. Foran ham laa den dyrebare Bibelbog, og han blev ved at læse i den uden at se op. Hans Hustru sad ved Siden af ham. Men den skrækkelige Gfterretning, som hun nylig havde hørt af Tjenerens Mund, gjorde hende meget ængstelig. Hun sank sammen og

mistede aldeles Bevidstheden. Kjærlig tog Dr. Meredith sin Hustru i sine Arme og forsøgte ved Kjærtegn og Trøstesprog at bringe hende til Sands og Samling igjen. Helene, som bange havde fulgt Tjeneren efter, knælede grædende ned ved Siden af sin bevidstløse Moder. Den stakkels Pige vidste ikke, hvad hun helst skulde gjøre, enten hun skulde tilskynde sin Fader til at flygte eller ogsaa bistaa sin stakkels Moder og yde hende den Hjælp, han kunde. Præstens Hustru laa endnu fremdeles bevidstløs i Lænestolen, hvorefter man havde bragt hende. Hendes Kætesælle havde slynget sine Arme om hende. Datteren laa endnu i den samme knælende Stilling. Hendes Ansigt, som saa kummerfuldt og bedrøvet ud, var rettet imod Himmelen. Bredende sine Hænder stod den tro Tjener ved Siden af det sorgende Kløverblad. Han havde endnu engang bedet sin Herre og opmuntret ham til at tage Flugten ned i den hemmelige Hvalving. Men Præsten havde ikke skjænket hans Ord den mindste Opmærksomhed. Nu var det desværre for sent. Soldaterne vare allerede ankomne og havde omringet Huset paa alle Kanter. Allerede kunde man høre de bevæbnede Mænds tunge Trin ude i Forstuen. Døren blev aabnet, og deres Ansøgere traadte ind i Bærelset. Han nærmede sig Præsten og overrakte ham med de Ord: "Fra Hendes Majestæt Dronningen," et Pergament, som han holdt i sin Haand. (Fortf.)

Smukke Hænder.

"Kjære Tante Klara, har du seet, hvor stikke og grove Hænder Marie Johnsen har?" saaledes udbrød lille Bertha, da hun en Søndagsaften gik hjem ved Siden af sin Tante, som var hendes Lærerinde paa Søndagskolen.

"Efter min Mening, kjære Bertha,

har Marie de smukkeste Hænder af alle Piger i min Klasse," svarede Tante Klara. "Hvor kan du synes saa, Tante?" fortsatte Bertha og saa med Forundring op i Tantens Ansigt. "Maries Hænder ere saa røde og grove, som de kunne være. Hvor ilde vilde de tage sig ud, om hun skulde spille Piano med dem?"

Den gode Lærerinde tog Berthas smaa, hvilde Hænder i sine og sagde: "Vist ere dine Hænder myge og hvilde, Bertha, netop saadanne, som tage sig godt ud, naar de skulle løbe over Tangenterne paa et Piano. Og alligevel ere de ikke i mine Dine saa smukke som Maries. Skal jeg sige dig hvorfor?"

"Åk ja, gør det, kjære Tante," faldt Bertha ind med stor Iver.

"Jo, ser du, mit Barn," fortsatte Tante Klara, "Maries Hænder ere altid i Virksomhed. De dække Bordet og tage af det, de vadske op Stentølet, de gjøre op Ilden, de fete og skure, de sy, strikke og lappe; de ere i bestandig Bevægelse for at hjælpe en fattig Moder, som arbejder af alle sine Kræfter for at forsørge en liden Børnefare."

"Det har jeg aldrig tænkt paa," sagde Bertha.

"Desuden," vedblev Tanten, "de vadske, kjæmme og klæde de smaa Brødre og Søstre, hjælpe dem med deres Legetøi og tage sig ogsaa af Naboernes Børn. Med et Ord de ere fulde af gode Gjerninger. Jeg har seet hendes Hænder tørre bort Taarerne af Ansigtet paa en liden Pige, som var faldet omkuld i Smudset, og hjælpe hende tilrette igjen. Jeg har seet dem hjælpe en liden Dreng, som holdt paa at segne under en altfor stor Byrde; jeg har seet dem tage en fattig, blind gammel Kone ved Haanden og lede hende over Gaden, forat hun ikke skulde blive overført. Ja, jeg har seet de Hænder gjøre meget Godt."

"Kjære Tante, jeg skal aldrig synes at Marie Johnsens Hænder ere stygge."

"Det glæder mig, lille Bertha," vedblev den gode Lærerinde. "De Hænder have dog endnu en Prydelse, som jeg endnu ikke har nævnt for dig. De gjøre nemlig alt dette med Glæde og villigen og for Hans Skyld, hvis Hænder bleve gjennemstufne paa Korset, os til Frelse og Salighed."

"Åk, søde Tante," udbrod Bertha med Skammens Rødme paa sine Kinder, "jeg skammer mig for mig selv. Åk, om jeg kunde bruge mine Hænder lige saa godt som Marie Johnsen!"

"Tal med Jesus derom, min elskede Bertha. Altsammen er af Gud. Og han har sagt: "Beder, og I skulle saa."

"Fremstiller ei heller Eders Lemmer for Synden til Uretfærdigheds Redskaber; men fremstiller Eder selv for Gud som de, der fra Døde ere blevne Levende, og fremstiller for Gud Eders Lemmer til Retfærdigheds Redskaber." Rom. 6, 13.

Den lille Theolog.

Da i Aaret 1576 Landgreve Wilhelm af Hessen disputerede med sin Superintendent om Læren om den hellige Nadvere, stod den 4 Aar gamle Prinds Morits i Nærheden, hørte opmærksomt derpaa og saa snart paa sin Fader og snart paa Superintendenten. Da Landgreven mærkede dette, vendte han sig endelig i Spøg til Drengen med det Spørgsmaal, hvad nu han sagde derom. Vel vilde den Lille i Begyndelsen slet ikke svare; men da hans Fader havde gjentaget hint Spørgsmaal for anden Gang, sagde han endelig: "Fader, jeg mener, at vi blive ved Bogstaven i Dødet." Saaledes fortæller Jakob Andree, til hvem Landgreve Wilhelm selv med Glæde har fortalt dette.

Helliget worde dit Navn!

For dem, der med Andagt have bedet Liltalen, "Fader vor, du, som er i Himlene", er det let at svare paa, hvad G u d s N a v n er. De have jo allerede sagt det: Han hedder F a d e r, som han er bleven os ved Jesum Kristus, paa hvem vi tro ved den Helligaands Virkning. Det er derfor den t r e e n i g e G u d selv, som vi her forstaa ved Navnet Fader.

Nu lærer den kjære Frelser os at bede derom, at dette Navn maa v o r d e h e l l i g e t. Hvad mener han vel dermed? Han vil dog ikke lære os, at Guds Navn, altsaa Gud selv, ikke i sig selv er hellig og først bliver det, naar vi bede derom. Nei, "hellig, hellig, hellig er den Herre Zebaoth" (Ej. 6, 3). Derfor er det i her vor Bøn, at Guds Navn ogsaa hos os og af os maa worde hellig-

get, at vi ret bruge og holde hans Navn i Ære og ikke vanære det.

Hvorledes kan nu dette ske? Her tænke du, kjære Barn, paa, hvorledes du maa bære dig ad, naar du vil holde din forfædres Faders Navn i Ære, saa vil du ogsaa forstaa, hvad du har at gjøre, naar din himmelske Faders Navn skal helliges af dig. Ikke sandt, naar du taler saa, som din fromme Fader taler, og som du har hørt det af ham, naar du lever saa, som han har lært dig, da holder du din Fader i Ære og bidrager Dit til, at hans Navn holdes i Ære ogsaa blandt dem, med hvem du omgaaes. Naar du derimod foragter din Faders gode Ord, fordreier og uddyder dem faldst, naar du er u lydlig, uordentlig, usandsfærdig, doyen, utro og uhøflig, saa viser du dermed, at du selv ikke har nogen Agtelse mere for din Fader, og du bringer Skam og Skjændsel paa hans Navn blandt Folk.

Saaledes er det nu ogsaa med vor himmelske Faders Navn. Han har givet os sit Ord, den himmelske Visdom og Sandhed. Ethvert af disse Ord befordrer hans Ære; thi de ere alle et Vidnesbyrd om hans Magt og Naade. Bliver hans Ord lært purret og rent, saa lære Menneskene at kjende Ham, og den, som kjender Ham, maa ogsaa agte og elske, love og prise Ham. Hertil maa da det komme, at vi som hans Børn leve helligt efter hans Ord, saa at ogsaa andre Mennesker se vore gode Gjerninger og prise den Fader i Himlene, der har saadanne Børn. Naar derimod vor himmelske Faders Ord bliver ringeagtet og spottet af os, naar vi fordreie og forfalste det, saa faar man falske Tanker om Ham, at Han ikke er saa magtig eller saa naadig, som Han selv har sagt i sit Ord, og da er allerede hans Navn vanhelliget.

Derfor skulle vi ikke alene vogte os for selv at forfalste Guds Ord og saaledes lyve og bedrage ved hans Navn og van-

hellige det, men ogsaa med Flid vogte os for og sty Andre, som gjøre det, ogsaa naar dette sker i Kirker og Søndagskoler, som det desværre meget er Tilfældet her i dette Land. Men ligesaa alvorligt skulle vi ogsaa vogte os for et syndigt Løvet; thi det hjælper Intet, at vi have Guds Ord purret og rent, naar vi leve ugudeligt. Da sige netop Mange, at heller ikke Læren er god der, hvor saadant Liv føres, og at den Fader heller ikke er god, som har saadanne Børn.

Derimod skal du, kjære Barn, med Flid lære Guds Ord og Vilje og give nøie Agt derpaa baade i Hjem og i Skole og Kirke. Naar "Søndagsmoren" kommer, skal du gjøre som dem, du ser her paa Billedet drage sammen med Glæde i store Skarer, baade Unge og Gamle, til Kirken, hvor Guds rette Ord forkyndes og læres. Og saa skal du lade tilsyne i dit hele Liv, hvad du har lært, og at du er den himmelske Faders Barn.

Og fordi det nu er Gud, der maa virke begge Dele i os, baade at gjøre det Rette og at sty det Falske og Onde, derfor komme vi til Ham i Bønnen, som vor Frelser har lært os det, og sige til sammen af Hjertet: Helliget vorde dit Navn!" Amen.

Bedre end en Kirkeklokke.

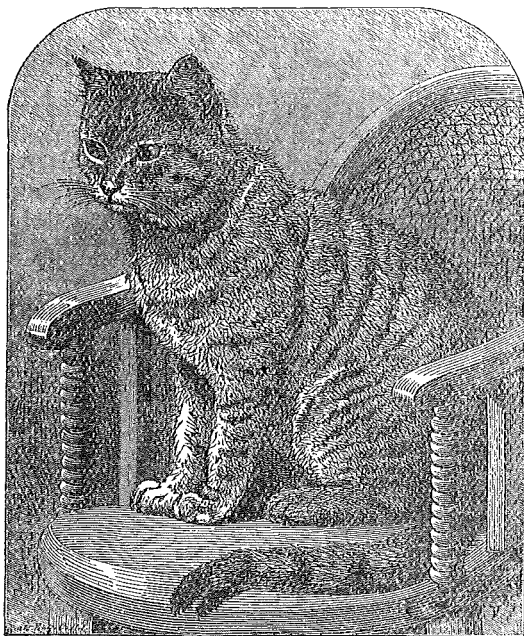
Det er en storHygge at have en Kirkeklokke, der kalder Folket sammen til Guds Hus. Mange Sløve, der ikke have nogen rigtig Lyst til Guds Ord, kunne ogsaa derved mindes om Herrens Kald til hans Hus og at komme did i rette Tid. I den Menighed, hvorom jeg nu vil fortælle, maatte man dog, som i de fleste af vore Menigheder endnu, undvære dette Gode. Men man havde dog det større Gode, Gudstjeneste til bestemt Tid hver Søndag. I et Hus i denne Menighed var et lidet 4½ Aar gammelt Barn ret

en Kirkefloffe for dets Beboere. Det havde allerede lært at elske Gud og hans Ord, gjerne at bede til Ham og komme i hans Hus. Naar det var Kirketid Søndagmorgen, kom det altid hen til Faderen og sagde: "Papa, det er Kirketid, gaa dog!" Hjalp dette ikke, saa kom Barnet snart igjen og kaldte atter: "Papa! vil du ikke gaa til Kirke idag?" Og det holdt paa dermed, indtil Faderen og de Andre, som kunde komme hjemmefra, vare ude af Huset paa Veien til Kirke. Dette lille Barn er nu der, hvor Englene synge, og den Herre Kristus selv

prædiker, i Himmelen. Paa Veien til dets sidste Hvilested, har Moderen selv fortalt, og Faderen med Laarer stadsfæstet, hvad der her fortælles Eder, kjære Børn. Men Barnets Kald til Herrens Hus lyder ikke mindre kraftigt i dette Hjem endnu den Dag idag.

Gud give mange af Eder, kjære Børn, Naade til at være saadanne smaa levende Kirkeflokker, hvis Lyd er lissig baade for Gud og Mennesker! "Jeg læder mig ved dem, som sige til mig: Vi ville gaa i Herrens Hus" (Ps. 122, 1).

Kattepus.

Marie havde en stor graa Kat, som havde faaet Navnet "Mons den Store", og som var Godmodigheden selv. Den yngre Søster Thilda havde ogsaa en Kat, "Mons den Lille", som hun havde meget Stræv med at oplære, da den havde adskillige slemme Feil. Den havde nu sat sig i Rænestolen. Lille Thilda er i Nærheden og benytter Anledningen til at undervise den som følger:

"Mons, hvor fælt du kunde strige
Igaar aftes ved vor Dor;
Men nu er du god og lige
Lyst og stille saasom for.

Jntet Under, thi jeg tog dig
Venligt ind og gav dig Mad.
Jeg ei sparkede og slog dig,
Du fik Melk udaf mit Fad.

Vel, om du dit Bifald nikker
Til, hvad jeg saa tidt har sagt,
Dg dig vel derefter ffikker,
Dg paa Ordene gi'r Afgt :

Du faar ei med Klo'rne flide
Fuglen min af Buret ud,
Iffe Kyllingerne bide
Med din fæle Monfetrud.

Stjal ei Mad fra "Mons den Store,"
Vær tilfreds med, hvad du faar.
Gi du andre Skatter flore,
Men vær fred'lig, hvor du gaar.

Taf, at du har villet høre
Lektien, som du af mig fik;
Hvis du vil derefter gjøre,
Skal du faa en Melledrif.

Saa altid Gud for Die.

Sig Intet, som du ikke vil, at Gud
skal høre.

Gjør Intet, som du ikke vil, at Gud
skal fe.

Skriv Intet, som du ikke vil, at Gud
skal læse.

Gaa intetsteds hen, hvor du ikke vil,
at Gud skal finde dig.

Læs Intet, hvorom du ikke vil, at Gud
skal sige: "Vis mig det."

Anvend ikke din Tid paa faadan
Maade, at du ikke vil, Gud skal spørge:
"Hvad gjør du?"

Vaaren er kommen.

Nu har vi Vaar! Vi ventede den
Saalænge, som en effet Ben.
Den fjære Sol nu Alt opliver
Dg yndig Dragt Naturen giver.

Den mørke Vinter kold og grim
Indfødte Alt i Dødens Slum.
Men nu den flyr for Solens Straaler,
Fra Død til Liv nu Alt gaar over.

O Gud! mit Barnesie ser
Forundret, hvad paa Jorden ffer.
Men gid, at og i Mandens Nige
Al Død for Livets Sol maa vige!

Du, som din Livsens Sæd ufaar,
Giv, at i Barndoms Tidens Vaar
Nu Alt'maa grønnes til din Væge,
Saa Høften deilig Frugt kan bære!

Bedder! Et Barn, som ret ønsker, at
der skal bedes Aften og Morgen, før og
efter Maaltidet, siger: "Kjære Moder!
Hvorfor beder ikke ogsaa du og Fader?
Bed dog ogsaa du, kjære Fader!" Og
naar heller ikke dette hjælper, saa siger
det: "Om ogsaa Fungen vil
bede med mig, saa vil jeg
dog bede." Gjører dette,
kjære Børn, og — snart bede ogsaa Fa-
der og Moder med.

Bibelske Spørgsmaal.

1. Hvad er onskeligere end Guld og
Sødere end Honning?

2. Hvilke Meeneffer falde i Fristelse
og Snare og mange daarlige og skade-
lige Begjæringer, som nedfænke dem i
Odelæggelse og Fordærvelse?

Gaade.

Med "a" jeg paa Hævbunden findes,
Bed Fangsten Fortjeneste vindes.

Med "o" er for Store jeg Føde,
Mens Smaa med Livet maa bøde.

Med "æ" gaar paa Jagt jeg om Ratten,
Er snild og behændig som Ratten.

Duløsning paa Gaaden i No. 4.
Gnisten, Ilden, Vinden.

"Børneblad"

1ste Aargang, 1875, indbundet
faaes fuldstændig for . . . . . 40 Cents.
No. 2—12 indb. " . . . . . 30 —

"Børneblad"

2den Aargang, 1876, indbundet
faaes fuldstændig for . . . . . 45 Cents.

NB. Begge Aargange sendes porto-
frit for denne Pris; Agenter erholde 10
pCt. Rabat, og i Pakker paa over 10 Explr.
20 pCt. Rabat.

"Børneblad"

3die Aargang, 1877
koster pr. Explr. . . . . 35 Cents.
Agenter, der selv holde Navneliste over de
enkelte Abonnenter, erholde Bladet
3 Pakker paa fra 5—9 Expr. efter 30 Cts. pr. Exr.

— " " 10—49 " 25 " —
— " " 50 og derover " 20 " —
Betalingen erlægges forskudsvis.

Adresse: J. B. Frich,
Dr. 151, La Crosse, Wis.